

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: **E.A.** , narozená dne ..., státní příslušnost Nigerie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, 294 21
Bělá pod Bezdězem,
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, obecným
zmocněncem,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 13. 1. 2019, č. j. KRPP-6603-3/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o jejím zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 6 téhož zákona na 86 dnů.

2. Žaloba obsahovala obecný výčet ustanovení, jež žalobkyně shledala za porušené, jednalo se zejména o § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a článku 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. V úvodu své žaloby žalobkyně namítala, že žalovaný pochybil, když opomenul povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU. Současně odkázala na znění článku 3 odst. 2 Nařízení (Dublin III.) Z uvedeného vyvodila závěr, že nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Tj. stát, jenž vykazuje systematické nedostatky, což jak žalobkyně uvedla, sám žalovaný potvrdil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval azylovou situací v Itálii.
4. Žalobkyně rovněž reagovala na tvrzení žalovaného ohledně azylové situace v Itálii odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a dále M.S.S. proti Belgii a Řecku. Z uvedeného vyplynulo, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil reálnost předání žalobkyně do Itálie. Předání žalobkyně, jakož to zranitelné osoby, do Itálie není podle názoru žalobkyně možné, tím odpadl účel zajištění.
5. Jako další žalobkyně namítala pochybení správního orgánu spočívající v nedostatečném posouzení individuální situace žalobkyně z hlediska dopadů detence na psychické zdraví a bezpečnost žalobkyně a nedostatečné posouzení alternativ. Především se jednalo o zajištění v jiném zařízení, než jsou zařízení pro zajištění cizinců.
6. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že je přesvědčen o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobkyně, neboť dosažení cíle zajištění, tedy předání žalobkyně podle Dublinského nařízení, je reálné. V odůvodnění zajištění se žalovaný zabýval na stranách 4 až 6 rozhodnutí v odstavci *„Realizovatelnost předání účastníka, doba zajištění“* otázkou realizovatelnosti předání žalobkyně do Italské republiky. Italská republika je členem Evropské unie, z čehož vyplývá, že je bezpečnou zemí pro žadatele o azyl ze třetích zemí, jelikož převzala evropskou legislativu, řídí se jí a zároveň ani vláda České republiky nevydala žádné závazné nařízení, které by omezovalo přemísťování žadatelů o azyl ze třetích zemí do Italské republiky podle Dublinského nařízení.
8. Přesvědčení žalovaného o správnosti postupu ve věci zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vychází z Usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. A Azs 73/2017 bod 11.
9. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vydal dne 17. 4. 2018 Rozsudek č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, kde v bodě V. uvedl: *„V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 604/2013 („Dublin“), se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval,*

dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.“

10. V průběhu řízení před správním orgánem žalobkyně neuplatnila námitku k systémovým nedostatkům v Italské republice, žalovaný se touto otázkou a otázkou zranitelnosti osoby zabýval na stranách 4-6 rozhodnutí o zajištění a dospěl k závěru, že situace v Italské republice není na překážku předávání, byť i zranitelných osob, do Italské republiky.
11. Zajištění žalobkyně bylo důsledkem jejího úmyslného protiprávního jednání, které spočívalo v nelegálním překročení vnějších hranic Evropské unie do Itálie, dále v obstarání padělaných dokladů Španělska a Nigérie a jejich zneužití v rámci překračování vnitřních hranic zemí Evropské unie a neoprávněném pobytu na území České republiky.
12. Žalovaný jednal pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.
13. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
15. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
17. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
18. Podle § 129 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že *„Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
19. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.“*
20. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.

21. V úvodu své argumentace považuje soud za vhodné vymezit rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že rozsah soudního přezkumu se váže pouze ke skutečnostem souvisejícím právě a pouze s oním zajištěním. Soud tímto upozorňuje, že předmětem přezkumu nebude určení státu příslušného pro rozhodování o mezinárodní ochraně žalobkyně a námitky směřované tímto směrem tak soud není povinen se zabývat, jelikož této otázce je určeno správní řízení nebo posléze opět soudní přezkum, avšak již nezávislý na právě probíhajícím řízení pod sp. zn. 17A 27/2019.
22. V případě žalobkyně soud kvituje rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců. K uvedenému názoru soud vedou především skutečnosti, jež vyplynuly v průběhu správního řízení najevo. Za podstatné považuje soud především, že žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně bez jakéhokoli pobytového oprávnění a prokazovala se falešnými doklady, a kdy do samotné Evropy rovněž přicestovala nelegálně. V průběhu pořizování protokolu uvedla, že v případě ukončení zajištění nechce zpět do Itálie a chce zůstat v ČR. Dále konkrétně neuvedla, jakou finanční částkou disponuje pro zajištění pobytu na území ČR a zda bude schopna s tímto obnosem následně vycestovat. V důsledku dispozice pouze falešnými doklady a neexistencí platných pravých dokladů, nemůže žalobkyně legálně vycestovat a splnit tak svou povinnost. Z výše uvedeného soud stejně tak jako žalovaný vyvozuje odůvodněnost zajištění žalobkyně za účelem úspěšného předání do příslušného státu (Itálie) a tím zajištění splnění povinností uložených žalobkyní.
23. Žalovaný se dále ve vztahu k žalobkyni zabýval možností uložení zvláštního opatření (str. 4), avšak došel k závěru, že v případě žalobkyně neshledal pro toto řešení důvod. K uvedenému závěru jej vedly shora uvedené skutečnosti, pro něž byla žalobkyně zajištěna a které nezavdávají příčinu domnívat se, že by žalobkyně dostala svým povinností uloženým v rámci správního řízení dobrovolně. Z těchto příčin nebyla žalobkyni udělena zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
24. Ve vztahu k žalobkyní vznesené námitce upozorňující na systémové nedostatky v Itálii v návaznosti na nerealizovatelnost předání a tudíž i nesplnění účelu, za kterým je žalobkyně zajištěna, soud odkazuje na napadené rozhodnutí, konkrétně strany 4-5. Za účelem zjištění, zda nedochází na území Itálie k systémovým nedostatkům v azylovém řízení, si správní orgán obstaral věrohodné informace (*výroční zpráva AIDA 2017*), z nichž vyšlo najevo, že situace v Itálii nebrání tomu, aby došlo k realizovatelnosti předání a tudíž byl naplněn účel zajištění žalobkyně. V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 10. 2012 č.j. 7 As 107/2012-40 „*Před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.*“ A dále ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150 „*Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné*“ Uvedená judikatura již jen deklaruje splnění povinností správního orgánu v průběhu správního řízení o

zajištění žalobkyně dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců. A současně uvádí, že pro zajištění postačuje pouhá „potencionální možnost“ realizovatelnosti zajištění, což v daném případě jak bylo zjištěno, potencionálně možné je.

25. Na výše k shora uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2018 č.j. 4 Azs 73/2017-29 „*V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna; správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.*“ Žalovaný z výše uvedeného splnil nad rámec svých povinností, když se onou otázkou zabýval a přesto takové systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii neshledal.
26. Jak tedy bylo zjištěno, přesto, že v Itálii může v zcela mizivém počtu případů docházet k jistým nedostatkům, nelze tyto shledávat jako nedostatky ve smyslu „systémových nedostatků“ dle Nařízení (Dublin III.), jež by mohly bránit předání žalobkyně. Soud neshledal tyto nedostatky v takové míře, nebo v takové pravděpodobnosti vyskytnutí v případě žalobkyně, jež by zabráňovaly účelu zajištění následného předání do příslušného státu.
27. K individuální situaci žalobkyně ve vztahu k bezpečnosti a dopadů na psychické zdraví, soud poukazuje na následující. Žalobkyně přicestovala do Evropy (Itálie) nelegálně lodí, poté si obstarala falešné doklady a odcestovala do ČR, kde nelegálně pobývala až do jejího zajištění. Soud se snaží poukázat na fakt, že žalobkyně v průběhu svého nelegálního pobytu na území států Evropské unie přicházela do kontaktu s lidmi opačného pohlaví frekventovaně a vystavila se tomuto nebezpečí z vlastní vůle, dobrovolně a prokázala, že pravděpodobnost jí tvrzených nebezpečí i mimo střežená střediska nedosahuje takové míry, aby mohla být považována za skutečnou hrozící újmu, tak jak tvrdí. Tedy v případě, kdy bude žalobkyně zajištěna, bude po celou dobu zajištění pod „ochranou kontrolou“, právě i z důvodu zamezení obávaného chování ze strany mužů, lze tedy s jistotou tvrdit, že v takovém zařízení je o její bezpečnost lépe postaráno, než tomu bylo doposud a námitka žalobkyně je tak neopodstatněná. V uvedeném zařízení dohlíží na striktní dodržování pravidel složky k tomu určené, které poskytují zařízení pro zajištění cizinců dostatečnou ochranu. V případě žalobkyní navržené alternativy zajištění v odlišném druhu zařízení soud pouze konstatuje, že volba zařízení je zcela v pravomoci příslušného správního orgánu a soudu nepřísluší toto rozhodnutí měnit, soud v daném případě může pouze přezkoumat, zda učiněné závěry správního orgánu a cesta k nim vedoucí byly v souladu se zákonem, což jak ze soudního přezkumu vyšlo najevo, zcela určitě byly.
28. K žalobcem obecně namítaným ustanovením zákona, jež blíže nespecifikovaným způsobem shledala žalobkyně v rozporu s napadeným rozhodnutím, soud rovněž přezkoumal v obecné rovině a došel k závěru, že žalovaný se nedopustil porušení žádného z takto namítaných ustanovení.
29. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a lze ho považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně